

НАДЖИТРИЛЪ ТЪРГОВЕЦА.

Ише недѣленъ день. Всичкитѣ дюгени бѣхж затворени, само вратитѣ на двѣ еврейски сладкарници бѣхж полуотворени. Възрастнитѣ чловѣци гледахж да си отпочинжтѣ добрѣ отъ шестъ-дневната си работа, а дѣцата играяхж до насита, защото на утрѣшния день ще бжджтѣ въ училишето.

Слѣдъ като се наигра нашъ Димо, намислилъ да се залови за търговия: нарамилъ отъ зимника грамоветѣ, съ които баща му тѣглилъ разни нѣща и отишелъ да ги продава на сладкаря евреинъ.

Димо и сладкаря направили лесно условието: за всичкитѣ грамове евреина му далъ малко захаръ. Но на Дима това се видѣло много, защото грамоветѣ биле 4, а захарнитѣ зѣрна биле повече отъ 30.

Като се върнжлъ въ къщи, засмѣно казалъ на баща си:

— Тате, азъ измаихъ евреина съ дългата брада!

— Че какъ го измаи, синко?

— Ей тѣй е, дадохъ му четире рѣждясали пиринчени тѣркалета, а той ми даде една шепа захаръ.

Слѣдъ този отговоръ, баща му въздѣхнжлъ и казалъ:

— По-добрѣ бѣше да го не мамишъ, синко; защото тогава нѣмаше да ме карашъ да давамъ отново пари за тѣглилки, съ които можемъ да купимъ нѣколко оки захаръ!

Димо разбралъ каква голѣма грѣшка направилъ и помолилъ баща си да го прости.